

כדי להופיע בציד, שוב בנימוי סאורה. השניים נסעו יחד עם הסרט לפסטיבל ברלין, ומאז לא נפרדו עוד. במשך תריסר שנים הופיעה ג'רלדין בשבעה סרטים שני של סאורה, הנחשב היום לבמאי הייצוג של ספרד, המקטט בשמו כל פסטיבל חשוב ומייצג. כימעת בקביעות. את ארצו באקן.

**זוג מאוחד.** מאז החלו לרנן כי ג'רלדין אומנם אינה סומכת עוד על שם אביה המהולל אבל נהנית מהערצת הבמאי שבמ חיבתו היא חיה, ואשר מתכנן את כל סרטיה לפי מידותיה. הוא בעצמו מודה, שכאשר הוא הוגה בתפקיד נשוי זה לובש מיד את צורתה של ג'רלדין. מה החוכמה להיות מוכשרת ולקבל ביקורות טובות כאשר הגם על אמן המיוחס לסחוט גיצוצות גם מאבנים, טענו המתחרות ש קינאו.

השניים לא נישאו אמנם מעולם, מאחר וסאורה היה נשוי קודם לכן, וספרד הקא- תולית אינה מכירה בגירושין. אבל יש להם ילד משותף וקשה למצוא בעולם הסרטים זוג יציב יותר. הוא מתלווה לא פעם להסרטים שבהן היא נוטלת חלק (הוא ליווה אותה לישראל, כאשר הופיעה במערי בון גרמני מבוסס על דון קארלוס, שצולם באילת) והיא עוקבת מקרוב אחרי תהליך היצירה של כל אחד מסרטיה. היא היתה אנה הסמלית, בסרט אנה והזאבים (שיוצג בקרוב בישראל), הנוטלת סרף לספרד מת נוננת, מתברגנת וחסרת תושיה ואומץ להסיר את כבלי הפראנקים (הסרט נעשה בחייו של פראנקו). היא היתה האם המת ייסרת בקריאת העורב. היא גילמה את הבת ואת האשה של פרננדו ריי, בעלילה, אהבת חייו (הסרט היקר לה מכל אלה שעשתה), ואילו השנה, היא גילמה שוב בעיניים קשורות, לוחמת-חופש שמתקוממת נגד המישטר בספרד.

אלא שבינתיים הצליחה ג'רלדין לפרוץ את המחסום המישפחתי, וכאשר חגגה השנה, בפסטיבל סרסבסטיאן, לא היה זה בגלל סרט של סאורה, אלא משום שהפסטיבל הציג את נישואין, סרט החדש של אלטמן,



**סאורה וצ'פרין במציאות**  
בחיק' הבעל

שרבים וטובים רוצים לראות בו את הבמאי החשוב ביותר של אמריקה.

ג'רלדין הצליחה לחדור לפני כמה שנים לתוך הלהקה שתקים אלטמן. להקה של שחקנים החורגת ומופיעה שוב ושוב בסרטיה. תחילה היתה כתבת פטפטנית של ה-טלוויזיה הבריטית בנאשוויל, אחר כך עבדה לגלם את אני אוקלי בבאפלו ביל והאינדיאנים. היא דילגה על שלוש נשים וחזרה, בסרטו החדש ביותר של אלטמן, בתפקיד של יועצת לענייני נישואין.

ואם עד היום נהוג היה שבכל מקום בו הופיעו קארלוס וג'רלדין, רצו רודפי הארטיגרפים אחרי הגברת והמשוגעים לקולנוע אחרי האדון, הרי בסרטיהם סאורה התבלבלו היוצרות. המשוגעים לקולנוע, שלא ניהו במבט ראשון את סאורה, רדפו אחרי ג'רלדין והפעם לא משום שהיא זכתה בחסדיו של מישוה, כדי לקבל עוד תפקיד, אלא מפני שהיא נחשבה לאחת השחקניות הבולטות והמעניינות שניראו בפסטיבל.

## הכפילים קופצים



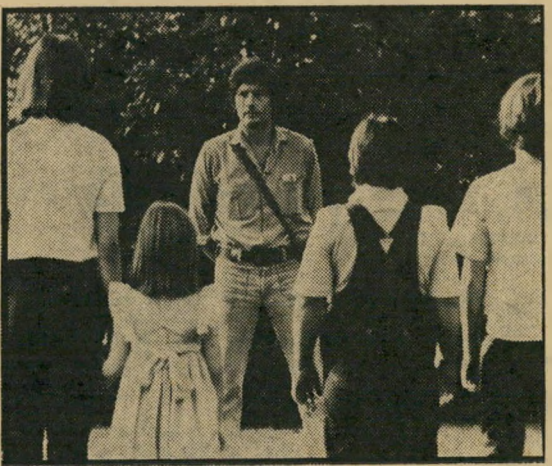
**ברט ריינולדס** — מינהגים הוליוודיים נלעגים

בין הכפיל לכוכב (שאותו מגלם אדם ווט, המוכר באמריקה כאיש העטלף) או היחסים בין הדוגים השונים של צוותי ההפקה בשעת ההסרטה. במיוחד מכוונים חיצונית הלעג כלפי הגאונים הצעירים של התעשייה, שפילברגים ולוקאסים למיניהם. מעלתו העיקרית של הסרט: כולם נהנו מאד מן העבודה בו, וההרגשה היא מדבקת.

**הופר** (אופיר, תל-אביב, ארצות-הברית) — הצוות של פרח ובת-השריף רוכב שוב. הבמאי הוא האל נידהם, הכוכב הוא ברט ריינולדס, בת הזוג היא סאלי פילד, האווירה היא מבודחת וקלילה, והסיפור מלא וגדוש בסצנות של אפקטים מיוחדים, כיאה לנידהם. לפעם זהו סיפור על כפיל נועז בשיא הקאריירה שלו, כאשר התהילה היא המזור הנפשי למכאובי הגב, הברך ושאר האברים הנפגעים משפיות מן הגנות, בנייתורים מן המסוקים ובנפילות תחת משאיות דוהרות. ריינולדס, שהיה בעצמו כפיל, מחליט כדג במים לתוך התפקיד, כשלצידו בריאן קית, כפיל הגדול של ימים עברו, וז'ן מייקל ויני-סנט, כפיל הגדול של ימים יבואו.

לכאורה מנסה הסרט להתעמק במניעים הפסיכולוגיים המביאים אנשים אלה, הנוטלים על עצמם את כל המיני-צעים המסוכנים של הכוכבים. יש לכך את חייהם תמורת שכר קטן יחסית. אלא שהיחוסות של נוסאים אלה הן, בסופו של דבר, שיחות בטלות, ומי שירצה לרדת לעומק נפשם של הכפילים יצטרך לפנות למקורות אחרים, ואולי להיעזר באותה מיתולוגיה-שלגבריות אמריקאית, המבקשת להוכיח את עצמה בכל דור ודור, לא בעזרת מכוונות אלא בעזרת אומץ לב ותושיה בלבד. הסרט מספק סידרה של סאטירות קטנות וחביבות, על כמה מינהגים הוליוודיים נלעגים. כך, למשל, היחסים

## זוועה בלי טעם



**אלן דלון: סרט מתחמד ומגטיל**

הרכוש הרב שבתוכו, אבל בסופו של עניין מקבל טיפול יסודי מן הפעוטות רבי התחבולה וההמצאה. אפשר להשתעשע בהברקות ולומר שזהו דמי כיס שחח-מיץ (כמה צילומים מזכירים את ס'סירו של טריפו, להב-דיל אלף אלפי הבדלות), או היצ'קוק שירד מן הפסים (תרגיליהמתח השקופים סובלים מווקן), ועוד כהנה וכהנה כינוייהיבה שלא יסייעו לו במיוחד. סרט מרגיז.

**ילדים אינם מלאכים** (אורלי, תל-אביב, צרפת) — כאשר סרט משתדל להסליד על הצופים את כל הדמויות המשתפות בו, הברירה היחידה הנותרת בידי מי ששם נפשו בכפו ונשאר לראות את התעלול עד הסוף, היא לקוות שהמגעילים פחות יחסלו את המגעילים יותר וכך יוכל הצופה, לפחות בסוף הסרט, לצאת מן האולם עם מינימום של סיפוק. ואכן, זהו הסיפור היחיד הצפוי זה.

מה הניע את אלן דלון להשתתף בהפקת סרט זה, ולטול על עצמו תפקיד של ארחי-פרחי המתעלל בילדים, שהוא בסך-הכל תפקיד מישני? פרה להבין. אולי זוהי הצידקנות הצבועה המסתתרת מאחורי הסיפור, צידקנות המנסה לומר כי הילדים הקטנים והתמימים הופכים מיני-צלות כיוון שהם רואים זוועות רבות מדי בטלוויזיה, ואינם זוכים בתשומת-לב מספקת מצד הורים הטרודים מדי בענייניהם. אבל קשה להעלות על הדעת אמצעי יעיל יותר להשחית צעירים מסרט מתחמד זה, המלמד את המלאכים הקטנים את כל תעלולי השטן ואף מאחל להם, בסופו של דבר, ברכת דרך-צלחה.

למתעניינים בנושא: ארבעה ילדים, עם עוזרת ספרדיה, בוויולה מפוארת ברוויירה; העוזרת טובעת, הילדים חוזרים ששים שיאשימו אותם במעשה ומסתיירים את דבר היעלמה; זר שהשיגה בנעשה חודר לבית בכוח ומבקש להשתלט על

## האלילים אינם נחנודים



**אן-דאון, לייג'ינס: וירטואוזיות מינית**

אהבה אינה יודעת מצרים; הווירטואוזיות המינית קשורה ישירות בשאפתנות העיסוקית; אחת לרבע שעה מסירה אחת הנשים את בגדיה המיותרים וחולצת שד או שניים להנאת הציבור, בסצנת-מיטה גדושה חירחוריתאווה מני-זעים. מובן גם שכל מי שמסתובב על המסך, ויש לו מש-מעות כלשהי, מסריח מרוב כסף והכסף, כידוע עונה את הכל.

**בטסי** (מורג'ן, תל-אביב, ארצות-הברית) — אחד מאותם סיר-טי כליבו שדבר אינו נעדר מהם: מין, אלימות, פשע מאורגן, שחיתות בצמרת, מישחקי-כוח כלכליים ועוד דברים שונים ומשונים שהמקום צר מלהדי-כרם. המוסגרת הכללית המקיפה את כל הניסים והנפי-לאות הללו יחד, היא מעשייה על אליל-מכוניות ישיש, בן-86, המחליט כי הדורות הצעירים אינם מסוגלים להת-חיים את עצמם לדרישות הזמן. הוא מתקש, על אפס ועל חמתם של הצעירים ממנו, להכין דגם חדש של מכונית שיהיה המהפכה הגדולה ביותר של התעשייה מאז הופיעה הפולקסוואגן בשוק.

הוא מגייס לעזרתו נהגי-מירוצים עצמאי במינהגיו ובמו-שגי חייו, ומתנדס-בדימוס שהתעשייה אינה מעריכה כראוי את כישורונתיו, ובמסווה של הכנת מכונית-מירוף חדשה הוא מכין את הפלצה המיסחרית העתידה להעמיד את כל ענף ייצור המכוניות על ראשו. כדרך אגב הוא גם נזכר, מזמן לזמן, בדרך שעבר עד שהגיע לעמידתו הרמה, ובעיקר בהתעלסויות שלו עם העוזרת ועם אשת בנו היחיד שהיה, כמובן, המומסכסואל שהתאבד.

אם יש סרט שחב את כל צורתו, תוכנו והגותו לסופר, זהו הסרט. המודעות אינו משקרות, כאשר הן מכריזות שהמדובר בבטסי של הארולד רובינס. אכן, לפי המסורת המבורכת של הסופר הזה, כל שינאה כאן תחומית; כל